

Un model de pesca català

La sensibilització i educació ambientals es fonamenten en la implicació dels usuaris

ALBERT Vidal

En resposta a l'article d'opinió de **Pedro Brufao Curiel**, president d'AEMS-Ríos con Vida, del 9 de gener passat, la Federació Catalana de Pesca Esportiva i Càsting, respon el següent:

1. L'Associació de pescadors esportius que representa **Brufao** compta amb menys de 20 socis a Catalunya, suposa menys del 0,05% del total de pescadors esportius de les 300 societats catalanes, i qüestiona amb especial duresa un model establert el 1992, que s'està implantant a altres comunitats com a Aragó o Andalusia, basat en la implicació i la participació del col·lectiu en la gestió del medi natural. La sensibilització i educació ambientals es fonamenten just en aquest concepte: implicar l'usuari del riu, fent-lo partícip de la seva gestió sostenible. Actualment, gràcies a aquesta implicació, el 85% de la pesca continental a Catalunya es practica sense mort, es tornen al riu els exemplars pescats.

Brufao pretén imposar un model de gestió que no compta amb suports socials ni del territori a Catalunya. Només cal veure l'exemple del *Manifest de Llavorsí*, del setembre del 2008, en què les entitats públiques i privades del Pallars Sobirà mostren la seva total oposició al model excel·lent que defensa.

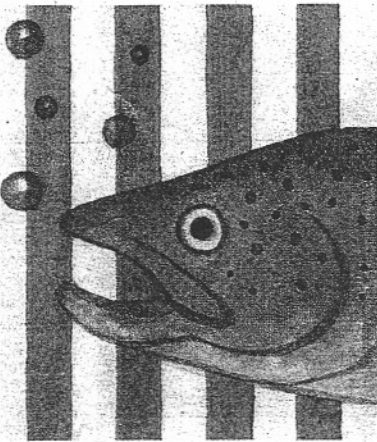
LA TRADICIÓ associacionista de Catalunya ha estat el motor del seu dinamisme esportiu, econòmic i cultural, i el model d'implicació en la gestió per part del col·lectiu ha respost just a aquesta tradició, que va sorgir per contra-

conseguir modernitzar el model, facilitar al ciutadà el seu accés al dret a pescar i implicar-hi el territori, fins a arribar a crear-se un sistema de vigilància específic. Això va posar el país a l'altura dels més avançats.

2. Les federacions esportives, com la de Pesca, estan declarades per llei d'utilitat pública i social, poden exercir funcions públiques per delegació i actuen com a agents col·laboradors de l'Administració pública, tal com recullen diverses sentències judicials, entre les quals cal destacar la del jutjat contenciós 4 de Barcelona, la de la secció 2a del Tribunal de Justícia Superior de Catalunya, o la recent (juny del 2008) del d'Aragó, que assenyalava amb claredat les referides característiques de les federacions esportives, així com la irrefutable constitucionalitat de les mesures adoptades, com el descompte a pescadors federats.

Manifestar una cosa tan greu com que la Generalitat i la federació van firmar un conveni «contra legem (...) vulnerant el dret fonamental a la lliure associació» ens sembla més que temerari, ja que no pot desconeixer, com a catedràtic de Dret, quina és l'opinió dels tribunals en aquest sentit, encara més si tenim en compte que l'esmentada sentència a Aragó es dicta en resolució d'un recurs presentat per un membre d'AEMS, que presideix **Brufao**.

L'esmentada sentència diu que «a

CABA

Les federacions esportives estan declarades per llei d'utilitat social, i poden exercir funcions públiques per delegació

nistratiu, i l'Estat pot limitar el nombre d'associacions a les quals atribueix l'exercici de les citades funcions (...), de manera que queda clar que això «no és contrari al dret d'associació, ja que no forma part d'aquest dret constituir associacions que tenen com a objecte l'exercici de funcions públiques de caràcter administratiu». Així, **Brufao** s'equivoca també a l'afirmar que es fa una gestió privada.

Però és que, a més a més, **Brufao** falseja la veritat: primer, perquè no s'ha obligat mai ningú a federar-se per pescar, sinó que s'incloua un descompte als pescadors federats, com passa a la majoria de disciplines esportives; segon, perquè això és legal, com a sentència del TSJ d'Aragó, i tercer, perquè més de la

res. Ens demanem, doncs, ¿per què aquesta malvolença i ràbia de **Brufao** contra la federació i les societats federades, que el porten a fer una anàlisi tan allunyada de la realitat?

3. SÓN GREUS, també, les acusacions que llança sobre un suposat deute de la federació amb la Generalitat, i sobre la gestió dels permisos de pesca, perquè no existeix aquest deute, implica la Generalitat i ho fa sense proves. En un Estat de dret, el que ha de demostrar és qui acusa. És tan greu l'acusació que fa sense fonament que ens veiem obligats a negar-la taxativament. La Federació Catalana de Pesca, en nom propi i de les societats esportives que ho considerin, portarà a terme les actuacions necessàries per a la prevalença del seu bon nom.

4. Amb el projecte de llei d'ordenació de la pesca continental, impulsat per Medi Ambient, ens estem jugant si volem aplicar un model en què es considera la participació i la implicació en la gestió pública dels usuaris i el col·lectiu, com passa a tots els països del nostre entorn, o, contràriament, si apliquem un model intervencionista i reglamentista, que creiem que pot arribar a comptar, com a molt, amb el suport de l'1% del col·lectiu.

Per acabar, senyor **Brufao**: ¿considera que els rius de Catalunya estan actualment en la situació en què estan per culpa dels pescadors? Recorri els rius que envolten la conurbació de Barcelona, a veure quants pescadors hi troba. Cap. ¿Per què? Doncs perquè l'estat de les aigües fa que no puguin albergar-hi peixos. Això sí, s'ha elaborat un projecte de llei per prohibir tirar pedres al riu o donar cops a les seves aigües, o per imposar taxes per tot. =